

KOMINTERNIN

Kalkkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

VII

MAAILMAN-
KONGRESSI

M. CACHIN

RANSKAN KOMPUOLUE PITÄÄ KORKEALLA KOMMUNISMIN TAISTELULIPUN

KIRJA • PETROSKOI 1935

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

RANSKAN KOMPUOLUE PITÄÄ KORKEALLA KOMMUNISMIN TAISTELULIPUN

*M. CACHININ puhe Kominternin
VII kongressissa heinäkuun 27 p:nä
v. 1935*

PETROSKOI 1935
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

М. Кашен

**Компартия Франции высоко
держит боевое знамя
коммунизма**

Toverit! Ranskan puolue on saapunut Kominternin kongressiin myönteisin yhteenvedoin. Puolueemme kasvaa lukumäärältään ja poliittisesti. Puolueemme on kasvanut huomattavasti viime vuosina, sen jäsenluku on melkein kolminkertaistunut. Kommunistinen nuorisoliitto on lisännyt jäsenmääräänsä viisikertaisesti. Urheilujärjestöt, joille puolueemme antaa nykyään sangen suuren merkityksen, ovat toteuttaneet yhteisrintaman sosialististen urheilujärjestöjen kanssa ja niissä on nykyään 40 tuh. jäsentä. (Suosionosoituksia.)

Viimeisten 12 kuukauden aikana "Humanité" on suurentanut yksityisnumeroidensa myyntiä 50 tuh. kappaletta, ja meidän maaseutulehdistöämme myydään viikossa yli 200 tuh. kappaletta. (Suosionosoituksia.)

Toukokuussa ja kesäkuussa tapahtuneissa vaaleissa me saimme suuria voittoja kaikkialla Ranskassa. Mutta meidän on täällä merkittävä erittäin loistavat menestykset Parisin piirikunnassa ja ensi sijassa Parisissa, missä kommunistinen puolue on edellä kaikista poliittisista puolueista. (Suosionosoituksia.) Kuten tiedätte, Parisin esikaupungeissa asuu työläisiä, jotka korkea asuntovuokra on heittänyt kaupungin rajain ulkopuolelle; siellä me saimme puolet edustajapaikoista, ja kaikki muut puolueet saivat yhteensä toiset puolet. (Suosionosoituksia.) Taantumukselliset lehdet kirjoittivat vaalien jälkeisenä päivänä: "Parisi on nyt punaisen renkaan piirittämä." Tämä on totta, toverit. Parisin piirikunnan proletariaatti piirittää porvariston Parisia. (Suosionosoituksia.)

Älkää unohtako tällöin, että Seinen departamentissa, jonka pääneuvostossa meillä on nykyään ensi sija, on 5 milj. asukasta, ja että tällä departamentilla on aina ollut poikkeuksellinen osuus maamme historiassa. Maaseudulla saamamme tulokset ovat pienemmät, mutta sielläkin meillä on jyrkkä käänne. Minä voin viitata viimeisiin vaaleihin Toulonissa, missä kommunisti valtasi Ranskan reformismin päämiehen Renaudelin kuoleman jälkeen jääneen paikan. (Suosionosoituksia.)

Siis puolueemme poliittinen rooli on kasvanut muutama viime kuukautena huomattavasti. Puolue on alkanut näytellä ensiluokkaista osaa maan poliittisessa elämässä. Se oli alotteentekijänä laajalle yhteisrintamalle, joka nyt on kasvanut kansanrintamaksi. Ranskan vasemmistopuolueet näkevät selvästi, että fasismi voidaan heittää Ranskasta ainoastaan yhdellä ehdolla, nimittäin — jos kommunistinen puolue ja vallankumouksellinen proletariaatti ryhtyvät päättävästi taisteluun.

Me voimme sanoa, toverit, että nykyaikana ei ainoakaan puolue nauti proletariaatin keskuudessa sellaista luottamusta kuin kommunistinen puolue.

Puolueen sisällä me havaitsemme tiiviyyttä ja kypsyyttä, nousua ja järkkymättömyyttä, jotka me voimme vahvistaa teille lukuisilla esimerkeillä. Kas tässä yksi niistä.

Jokainen teistä tuntee Doriotin. Teille on tunnettu hänen entinen osuutensa puolueessamme. Te tiedätte, että hän oli puolueessa vissinlainen hemmoiteltu lapsi. Ja kun hän jätti puolueemme, niin hän nähtävästi laski, että huomattava osa kommunisteista ja työläisistä seuraa häntä. Mutta hänen eronsa ei horjuttanut ainoatakaan soluamme.

Toverit, tahtoisin antaa teille käsityksen proletaarien hämmästyttävästä uskollisuudesta Ranskan kommunistista puoluetta kohtaan. Me järjestimme lukuisia "Humanitén" puolustuskomiteoita. Me pyysimme tovereitamme, että he levittäisivät sanomalehtiä sunnuntaisin ja myöskin suurten

tapahtumien päivinä. Tällä hetkellä 15 tuhatta Parisin ja Parisin piirikunnan miestä ja naista saapuu joka sunnuntai-aamu lehden toimitukseen hakemaan sanomalehtiä sekä säästä huolimatta ja saamatta minkäänlaista korvausta myyvät ne maanalaisella rautatiellä, kaduilla, toreilla, joutuen kahakoihin fasistien ja poliisien kanssa.

Mutta paitsi näitä monilukuisia yksilöllisen ja kollektiivisen uskollisuuden ilmauksia puolueemme on antanut lukuisia todistuksia siitä, että se on tullut joukkojen todelliseksi johtajaksi.

Helmikuun 6 päivän jälkeen v. 1934 — Parisin kaduilla tapahtuneen fasistien ensimmäisen suurryntäyksen ja sitä vastaan kohdistetun valtavan vastalausemielensäöituksen jälkeen — kaupunki joutui sanan täydessä mielessä piiritystilaan, kaduille ilmestyi barrikaadeja. Helmikuun 9 päivän vastaisena yönä kaatui 10 toveriamme taistelussa, mutta kommunistisen puolueen mukana lähti kymmeniä tuhansia parisilaisia, Kommuunin poikia.

Sinä päivänä ja sitä seuraavana helmikuun 12 päivänä pysäytettiin fasismin ensimmäinen hyökkäys Ranskassa. Siitä lähtien tuli puolueemme proletaarijoukkojen johtoon. Joukkojen keskuudessa nauttimastaan suuresta kasvaneesta suosiosta saa puolue olla kiitollinen sille uskollisuudelle, jota se on noudattanut Internatsionaaleensa nähden.

Minä tahdon mainita tässä sen suuren avun, jota on osoittanut proletariaatillemme sen liittyminen Kommunistiseen Internatsionaaleen. Komintern on meidän johtajamme, meidän johtotähtemme, me tunnemme sitä kohtaan ehdotonta luottamusta. Tässä luottamuksessa ei ole mitään mystillistä, tämä luottamus pohjautuu viisitoistavuotiseen kokemukseen sen päivän jälkeen, kun liityimme Kominternin riveihin.

En aio tehdä täällä historiallista katsausta siitä, mitä on tapahtunut viimeisten seitsemän vuoden aikana, vuodesta 1928 lähtien. Tov. Thorez ja muut edustajistomme

jäsenet antavat yksityiskohtaisen kuvan puolueemme elämästä. Mitä tulee minuun, niin haluan muistuttaa, että VI kongressin aikana koko kapitalistinen maailma oli vakuutettu siitä, että se on koskematon ja voittamaton. Tämä vakaumus oli yleinen. Porvaristo ei puhunut mistään muusta kuin kukoistuksesta. Tardieu ja Hoover julistivat itsensä tämän kukoistuksen maailmanmestareiksi. Sosialidemokraattiset puolueet vakuuttivat, että kapitalismi on vankka ja että yhteistyöskentely sen kanssa on välttämätöntä. Proletaareille puhuttiin: "Älkää katselko Moskovaan, vaan Detroitiin. Älkää osoittako tervehdyksiänne Stalinin ylevälle olennolle, vaan katsahtakaa herra Fordin saavuttamia tuloksia." Vieläpä tässäkin salissa löytyi silloin tovereita, jotka pian tulivat entisiksi tovereiksi ja jotka puhuivat meille, että olisi virheellistä pitää Amerikkaa maana, joka on taloudellisten ja finanssikatastroofien parilla. Kuului vain yksi ääni, joka siihen aikaan selitti, että tämän julkipuolen takana on halkeamia. Se oli Kommunistisen Internationaalen ääni. Ainoastaan Komintern oli koko maailmassa tarkkanäköinen. Vuosi ennen katastroofia se mitä selvimmin puhui sen tulemisesta.

Ennen Kominternin VI kongressia oli NKP(b):n XV edustajakokous. Tahdon muistuttaa teille toveri Stalinin historiallisesta esiintymisestä ja tov. Manuilskin puheesta ja pyydän teiltä luvan siteerata Stalinille luonteenomaisen ja selvän määrittelyn: "Osittaisesta vakaantumisesta kasvava kapitalismin kriisin voimistuminen, kasvava kriisi luhistaa vakaantumisen — sellainen on kapitalismin kehityksen dialektiikka tällä historian ajankohdalla" (NKP(b):n XV edustajakokouksen pikakirjoituspöytäkirja, siv. 40, Gosizdat, v. 1928).

Tämä oli ainoa oikea katsantokanta. Muutaman kauden kuluttua tapahtui korskeassa Amerikassa, maailman kapitalistisen talouden peruskolonnessa järjestys. Tämä tapahtuma purkautui kuin ukkosen jyrähdys, ja sinä päivänä,

kun saimme sähkösanoman, joka tiedoitti romahduksesta, monet meistä muistelivat Kommunistisen Internationaalen ennakkonäkemyistä, Internationaalen, joka yksin antoi oikean ennakoanalyysin.

Toverit, VI kongressin jälkeen on ollut Kominternin TpK:n viisi laajennettua täysistuntoa. Kaikissa näissä täysistunnoissa on Kominternin TpK antanut analyysin kriisiin eri vaiheista, sen kehitysluonteista eri maissa, tehnyt vastaavat johtopäätökset, osoittanut, miten kriisin kehitys synnyttää fasismin erilaisia muotoja. Se on antanut tieteellisesti tarkan luonnekuvan fasismin jokaisesta menestyksestä ja sen kehityksestä kokonaisuudessaan. Tämä analyysi on oleellinen ehto oikean taktiikan määrittämiseksi. Ainoastaan tutkimalla kriisiä marxilaiselta katsantokannalta, ainoastaan analysoimalla kaikki sen yksityiskohdat dialektisen materialismin valossa, voidaan vetää kokemuksista tarpeelliset opetukset ja ohjeet, jotka antavatkin suunnan taistelutaktiikalle luhistuvaa kapitalistista järjestelmää vastaan.

Ainoastaan täällä, ainoastaan Kommunistisessa Internationaaleissa, yhteiskunnalliset tosiasiat joutuvat sellaisen mestarillisen analyysin alaiseksi, jonka vertaista ei ole missään. Taloudellisten tekijöiden syvä analyysi, joka määrittelee kaiken muun ja antaa tarkan suunnan taktiikalle, — sellainen on bolsheviikkien ainainen metodi.

Tässä, toverit, on Kommunistisen Internationaalen johdon menestysten salaisuus. Ja juuri sentähden, että meidän kommunistinen puolueemme on täydellisesti vakuutettu tästä, se on niin uskollinen Kommunistiselle Internationaalelle, joka on antanut sille mahdollisuuden kulkea proletaarisen taistelun suoraa tietä. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Kominternin perussääntö, sanoisinpa — sen kultainen sääntö, jonka soveltamista se on aina vaatinut meiltä, määrittellään sängen yksinkertaisesti: kommunistit, men-

kää joukkojen keskuuteen vallataksenne ne, ollaksenne kylki kyljessä niiden kanssa niin jokapäiväisessä taistelussa kuin tulevissakin taisteluissa. Mutta liian usein meidän puolueemme ovat olleet noudattamatta näitä ohjeita, eivätkä ole suorittaneet konkreettista ja käytännöllistä työtä niiden toteuttamiseksi. Ranskan kommunistinen puolue teki usean vuoden aikana lukuisia virheitä. "Vasemmistolaiset" verhoutuivat fetishistisiin määrittelyihin ja katsoivat itselleen sopimattomaksi "mennä alas" proletariaatin luo ja puhua sen kanssa yksinkertaisella ja selvällä kielellä sen luokkaeduista. Minä voin sanoa, että tämän surullisen lahkolaisuuspolitiikan aika on meillä onneksi jo sivuutettu. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toisaalta on usein tapahtunut, että muutamat puolueen kerrokset, vieläpä muutamat sen johtohenkilöt olivat vihähtyneet oikeistolaisten kevyeen ja hataraan politiikkaan. He aliarvioivat kriisin syvyyden, kielsivät sodan vaaran läheisyyden, olivat taipuvaiset uskomaan kapitalistisen järjestelmän lujuuteen, halveksivat puoluekuria, luisuivat reformismiin.

Niistä ajoista lähtien, kun me kehitimme taistelun kahdella rintamalla, puolue on yhtämittaa kasvanut ja lujittunut. Se on lakannut olemasta lahko. Se on löytänyt tien joukkoihin. Se puolustaa sitkeästi työtätekevien jokapäiväisiä vaatimuksia. Lyhyesti sanoen — se on kyennyt sovelluttamaan käytännössä Kominternin mestarillista taktiikkaa, yhteisrintamataktiikkaa, jota on täydennetty kansanrintaman taktiikalla. Nämä saavutukset ovat ratkaisevia.

Muistutan vain kahdesta aikamäärästä: alkamisajasta, jolloin me elokuussa v. 1932 pidetyn Amsterdamin sodanvastaisen kongressin jälkeen täydellisesti käsitimme, että on välttämätöntä työ yhteisrintama-aatteen, kansanrintama-aatteen toteuttamiseksi. Minä olen iloinen voidessani tervehtiä täällä liikettä, jonka on perustanut kaksi hen-

kilöä, jotka ovat aina todistaneet osoittavansa Neuvostoliittoa kohtaan mitä syvintä myötätuntoa, — Romain Rolland ja täällä läsnäoleva Henri Barbusse. (Suosionosoituksia.) Toverit, siihen mennessä me vasta ha-puilimme tietä, mutta tästä hetkestä alkaen me heittäydyimme itse taistelun tuoksinaan. Tämä oli alkuna. Ja niinpä tulimme heinäkuun 14 p:ään v. 1935, jolloin yhteisrintamataktiikka ja siihen yhdistetty kansanrintamataktiikka johti mitä laajimpien joukkojen esiintymiseen. Näiden kahden aikamäärän välillä on kulunut kolme vuotta, joiden aikana me olemme kokeneet paljon huomattavia vaikeuksia. Toiselta puolen nämä vaikeudet johtuivat osittain itse puolueen tilasta, kun puolue ei vielä silloin ollut muokannut tottumuksia yhteydenpidosta laajojen joukkojen kanssa, vieläpä aika-ajoittain pelkäsikin tätä yhteydenpitoa. Toisena esteenä oli muutamien sosialistisen puolueen johtajien käyttäytyminen. Meidän ei tietenkään aina ollut helppoa toteuttaa yhteisrintamaa. Muistan, kun yhteisrintaman ensi esiintymisten aikana, kun minä esiinnyin sosialististen johtajien rinnalla suurissa kansankokouksissa, muutamit toverit sanoivat: ”Niin, kommunistinen puolue otettiin tänään hyvin vastaan, mutta kun me esiinnyimme yhdessä sosialistien kanssa, niin me sen kautta palautimme takaisin luottamuksen sellaisille henkilöille, jotka ovat politiikallaan saattaneet itsensä huonoon valoon.” Toverit, minä en halua puhua siitä, kuinka paljon tässä kannassa oli lahkolaisuuden jätteitä. Meidän täytyi yhä uudelleen ja uudelleen johdattaa mieleen tunnuslause, jonka Komintern antoi meille, tunnuslause siitä, että on osattava vetää raja johtajien ja joukon välillä. Vielä enemmänkin. Toverimme eivät kyenneet lähestymään riittävän nopeasti työläisiä ja talonpoikia. He eivät aina puhuneet heidän kanssaan yksinkertaisella ja selvällä kielellä. He eivät osallistuneet heidän jokapäiväiseen taisteluunsa, eivät sovelluttaneet siihen tunnuslauseitaan, eivät

selittäneet kärsivällisesti sellaisille henkilöille, jotka useinkaan eivät ymmärrä meidän erikoiskieltämme ja joille on yksinkertaisilla sanoilla selitettävä kommunismin suuren aatteen monimutkaiset käsitteet.

Toverimme eivät osanneet lähentyä riittävän nopeasti työläisiä ja talonpoikia. Tätä estettä ei ole vielä kokonaan poistettu, mutta saavutetut kokemukset jo osoittavat, että me kuljemme eteenpäin.

Toinen este on sosialistisen puolueen muutamien johtajien paha tahto, josta jo niin vakuuttavasti puhui тов Pieck Saksaan nähden. Meidän saksalaiset toverimme ehdottivat v. 1932 ja vuoden 1933 alussa yhteistoimintaa ja yhteisrintamaa Saksan sosialidemokratian johtajille: Seweringin antautumishetkellä — 20 p. heinäkuuta v. 1932 ja Hitlerin suorittaman vallananastuksen aattona — 30 p. tammikuuta v. 1933. Tuona päivänä, ja tämä on muistettava, toverimme ehdottivat, että julistetaan yleislakko ja täytetään kadut työläisten mielenosoituksilla. Mutta sosialidemokraattiset johtajat hylkäsivät nämä ehdotukset aina karkeasti ja halveksien. Historiassa tämä merkitään Saksan sosialidemokratian traagilliselle menopuolelle. Meidän puolueemme Keskuskomitea teki vuodesta 1931 alkaen sosialistiselle puolueelle viisi virallista ehdotusta yhteisrintaman järjestämisestä; mutta vasta 3 vuotta myöhemmin, heinäkuun 15 p. v. 1934 Ranskan sosialistisen puolueen johto hyväksyi nämä yhteisrintamaehdotukset. Ne hyväksyttiin vain sosialististen työläisten, erikoisesti Pariisin järjestön voimakkaasta painostuksesta.

Nyt on yhteisrintamaa toteutettu Ranskassa jo vuoden ajan, mutta monet sosialistiset johtajat ovat vielä kiussallisen pidättyväisiä siitä huolimatta, että yhteisrintamaktiikalla on menestystä ja kommunistinen puolue osoittaa ehdotonta lojaalisuutta kaikissa yhteisissä esiintymisissä. Siitä huolimatta, että he eivät voi moittia meitä mistään ja että päinvastoin me voisimme esittää heille paljon

moitteita, — emme me, vaan muutamat sosialistisen puolueen johtajat tekevät verukkeita. Me olemme jälleen kohdanneet tämän vielä räikeämmässä muodossa muutamissa esiintymisissä äskeisessä sosialistien edustajakokouksessa Mühlhausenissa ja sen jälkeen sanomalehden "Populaire'n" palstoilla. Mutta juuri tässä edustajakokouksessa kolmasosa sosialistisesta puolueesta ilmoitti, että se ei hyväksy tätä johtajien menettelyä. Kolmasosa sosialistisesta puolueesta ilmoitti selvästi, että koko kehitys sysää sitä yhtenäisyyteen kommunistisen puolueen kanssa.

Minä olen vakuutettu, toverit, että tämä niiden sosialististen johtajien menettely, jotka ovat pidättyväisiä yhteisrintamaan nähden, ei ole sosialististen työläisten mielialan mukainen. Minä ajattelen, että vieläpä sosialistisen puolueen keskuudessa näille johtajille muistutetaan Itävallan ja Saksan opetuksista ja että nyt ei ole aika heikentää yhteisrintamaa ja vielä vähemmän rikkoa sitä, vaan päinvastoin koko tilanne vaatii sen lujittamista.

Joukkoihin meneminen, Kominternin direktiivien sovelluttaminen on merkinnyt meille, ranskalaisille kommunisteille, ensi sijassa työväenluokan yhteisrintaman toteuttamista. Se on merkinnyt myöskin ammattiliittojen yhtenäistytämisen nopeuttamista. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Minä toivon, että jo ennen VII kongressin päättymistä me saamme tietää, että Ranskassa on saavutettu ammattiliittojen yhtenäisyys. Liike ammattiliittojen yhtenäisyyden puolesta on muutamassa kuukaudessa tullut niin voimakkaaksi, että jo nyt on 700 yhteistä ammattiyhdistystä, jotka työskentelevät reformististen ammattiliittojen huippujen moninkertaisista kielloista ja hajoitustyön uhkauksista huolimatta.

Toverit, joukkojen esiintyminen heinäkuun 14 päivänä todisti jo saavutetusta kansanrintaman mahtavuudesta, kansanrintaman, jonka alkuunpanijana oli meidän puo-

luemme. Tämä yhteisrintaman laajeneminen on taas tu-
los tunnusklauseen "Kommunistit — joukkoihin" sovellut-
tamisesta.

Yleinen tilanne — kansallinen ja kansainvälinen —
sanelee kärkevästi meille tämän laajan kansanrintaman
realistisen toteuttamispolitiikan.

On välttämättä yhdistettävä kaikki pääoman uhrit,
kaikki ne, jotka jo kituvat fasismin sorron alla, ja ne, joi-
den ylle se aikoo asettaa häpeällisen ikeensä. Minä kään-
nyn jo fasistisoitujen maiden toverieni ja veljeni puo-
leen, jotka ovat niin paljon kärsineet ja kärsivät fasismin
terrorista ja rikoksista. Minä ajattelen, että he ensim-
mäisinä ymmärtävät, että tämä Ranskan työväenluokan
taktiikka on välttämätön ajankohdalla, jolloin fasismi
uhkaa Ranskassa niin välittömästi.

Me emme tahdo, että Ranskan proletariaatti joutuisi
fasismin ikeen alaiseksi. Mutta, toverit, me emme voi
kieltää, että nykyään fasismista on tullut suuri voima
maassamme. Ranskan fasismin johtajina on korkeita
virasta eronneita upseereita, joihin on liittynyt myöskin
korkeita upseereita, jotka ovat vakinaisessa sotapalveluk-
sessa.

Kreivi De la Rocque on henkilö, jolla epäilemättä on
huomattavat henkilölliset ominaisuudet ja organisatoriset
kyvyt, — pahimmat viholliset on tunnettava hyvin. Hän
vakuuttaa, että hänellä on 300 tuh. aseistettua miestä,
lentokoneita, aseita ja sotavarustuksia. Hän vakuuttaa,
että hänen järjestöjensä riveihin liittyy joka kuukausi 15
tuh. henkilöä. Aika-ajoittain hän mobilisoi joukkueitansa
mielensoituksiin Parisin lähistölle, vieläpä kaukasiin
maakuntiin. Nämä henkilöt katsovat, että heidän voit-
tonsa on lähellä, tai ainakin he kuvittelevat, että niin on.
He selittävät, että muutaman viikon kuluttua he ryhtyvät
"tekoihin" tai, niinkuin he sanovat, tulee aika "urheilla".
Ranskan työväenluokka vastasi heinäkuun 14 päivänä val-

tavilla mielenosoituksilla fasistien aktivisoitumiseen, niiden julkeisiin hyökkäilyihin. Ehkäpä tämä pakottaa kreivi De la Rocquen hiukan tuumimaan. Mutta me tiedämme hyvin, että katumielenosoituksilla, olkoot ne miten mahdollisia tahansa, olkoot ne miten valtavia tahansa, me emme onnistu pääsemään voitolle 300 tuh. aseistetusta miehestä.

Talvella on maassamme odotettavissa suuria taloudellisia finanssiluonteisia vaikeuksia. Taloudellinen kriisi, johon Ranska painui myöhemmin kuin muut maat, saa nyt sangen jännitetyn luonteen.

Voi sanoa varmasti, että tulevana talvena asiat eivät kulje ilman vakavia konflikteja, ja meidän on valmistauduttava ratkaisemaan sangen vakavia tehtäviä.

Nyt ovat Ranskan hitleriläiset vähän lieventäneet äänensävyään, mutta me tiedämme, että he valmistautuvat koston käyttäen hyväkseen viranomaisten suojelusta. Meidän täytyy ehkäistä fasismilta tie tarmokkaammin kuin koskaan ennen. Näihin mennessä tämä on onnistunut meille. Mutta on sanottava, että me emme vielä ole niin voimakkaat, että kykenisimme vain omin voimin pakoitamaan fasismia perääntymään. Me tarvitsemme liittolaisia taistelussa. Ja tällainen liittolainen on kansanrintama. Ranskan ja kansainvälinen proletariaatti sekä myöskin Neuvostoliitto ovat kiinnostetut siitä, että ranskalaiset kommunistit, ranskalaiset proletaarit katkaisevat päättävästi fasismilta tien, sillä Euroopassa on jälellä enää vain yksi suuri maa, missä fasismi ei hallitse. Jos fasismi murskaisi meidät Ranskassa, niin samalla Neuvostoliittokin joutuisi uhan alaiseksi, sillä jo nyt Ranskan fasismi ilmoittaa, että se ei halua vain murskata Ranskan kommunisteja, vaan myöskin hyökätä Neuvostoliiton kimppuun.

Sanotaan, että kansanrintamataktiikalla, jota me olemme jo toteuttaneet ja aiomme edelleenkin toteuttaa kaikin keinoin, on määrätty vaaransa. Epäilemättä jokaisen taktiikan, vieläpä kaikkein vaarattomimmankin sovellutta-

miseen liittyy vissi vaara, varsinkin näin monimutkaisessa tilanteessa. Mutta voiko Ranskan proletaareilla olla tällä hetkellä, heinäkuussa v. 1935, välttämättömämpää tehtävää kuin torjua fasismi, ehkäistä sen voitto hinnalla millä hyvänsä? Jos olet hyvin ohjatussa laivassa, niin voi sivuuttaa kaikki karit. Proletariaatin täytyy pitää kansanrintaman peräsin lujasti käsissään.

Mitä sanoisivat Ranskan työläiset, jos me horjuisimme sen taktiikan ottamisessa, jonka tapahtumien kulku sanelee, ja siten sallisimme hitleriläisen fasismin valtaan tulon Parisissa? Mitä sanoisivat Neuvostoliiton työtätekevät, jos me antaisimme lahkolaispolitiikan johdosta Hitlerin saada Ranskan fasismista tukipylvään. Sillä te, toverit, ette hetkeäkään epäile sitä, että Ranskan fasistit jo huomispäivänä voittonsa jälkeen, — jos joskus onnistuisivatkin saamaan sen, — asettuisivat Hitlerin puolelle, joka valmistelee sotaa Neuvostoliittoa vastaan. Mutta me emme salli tätä. Sillä, että edistämme kansanrintaman asiaa ja vastustamme sosialistijohtajia, ei ole muita tarkoitusperiä kuin tämän katastroofin torjuminen. Sen takia me pyrimmekin lujittamaan kansanrintamaa, että voisimme lyödä takaisin hyökkäävän fasismin ja voimaimme mukaan lykätä sotaa.

Yhdessä koko Kommunistisen Internationaalen kanssa me tiedämme, että on tultu vallankumousten ja sotien toiseen jaksoon. Mutta juuri tämän takia, juuri siksi, että me erittäin terävästi tunnemme uhkaavan vaaran, meidän täytyy jännittää kaikki voimamme temmaistaksemme joukot kapitalismin kynsistä, joka tahtoo syöstä ne fasismin ja sodan kuiluun. Me tahdomme vetää proletariaatin puolelle mitä monilukuisimmat kansanjoukot; me tahdomme temmaista ne finanssipääoman vaikutusvallasta, finanssipääoman, joka yhdessä fasismin kanssa valmistelee sotaa.

Ja jos joku hylkää tämän metoodin, niin näyttäköön meille paremman metoodin. Mutta missään tapauksessa ei

ole II Internatsionaalen metodi parempi, sillä vuoden 1933 Berlinin tapahtumien ja vuoden 1934 Wienin tapahtumien ankarien kokemusten jälkeen ei kukaan luullakseni missään maassa rohkene esittää sitä proletariaatille.

Kaikkien niiden tiivistäminen yhteisrintamaan, jotka tällä ajankohdalla joistakin vakavista syistä vastustavat sotaa, — se on päämäärämme. Tällainen on aina ollut neuvostojen politiikka, emmekä voi ajatella mitään muuta politiikkaa. Ranskan—Neuvostoliiton sopimus on yksi askel taistelussa rauhan puolesta. Juuri tämän vuoksi Ranskan työläiset ja talonpojat, kommunistit, sosialistit, demokraatit hyväksyivät toveri Stalinin selvät ilmoitukset Lavalille. Mitä enemmän Ranskan työtätekevät syventyvät näihin sanoihin, sitä enemmän he tulevat siihen johtopäätökseen, että tämä on ainoa mahdollinen tie ja että meidän suuri Stalinimme on jälleen suorittanut tehtävänsä, nerokkaan johtajan todellisen tehtävän. (Suosionosoituksia.)

Toverit, Stalinin selitys, joka lähetettiin Pariisiin lennättimellä, sai aikaan suuren vaikutuksen, kuten te hyvin ymmärrätte. Sosialistisen puolueen johtajat, jotka kuvittelevat olevansa leppymättömiä pasifisteja, sanoivat, että jos tunnustaa välttämättömäksi Ranskan aseistamisen Hitlerin hyökkäystä vastaan, niin se vaikeuttaa heidän taisteluun sotaan vastaan. Tähän ilmeisesti liittyi salaisia toiveita saada aikaan jonkinlaista sekavuutta meidänkin riveissämme.

Mutta tälläkin kertaa he pettyivät laskelmissaan, ja kun muutaman päivän kuluttua me ripustimme Parisin seiniille valtavia plakaatteja otsikolla ”Stalin on oikeassa”, niin sadat tuhannet työläiset — sosialistit, demokraatit, kommunistit, huudahtivat ”oikein” kulkiessaan näiden plakaattien ohitse.

Toverit, sillä hetkellä suoritettiin vaaleja Parisin esikaupungeissa, ja oikeistolainen lehdistö, välillä myöskin sosialistinen lehdistö, yritti asettaa esteitä tiellemme, teke-

mällä sellaisia viittauksia, että Stalinin selitys muka antaa valtin Lavalin käsiin hänen taistelussaan liikettämme vastaan. Mutta Parisin esikaupunkien työväenluokka, joka on näyttänyt teräväjärkisyytensä, on mainiosti ymmärtänyt, mistä on kysymys. Meillä ei ole koskaan aikaisemmin ollut tällaista menestystä joukkokokouksissamme.

Siis toveri Stalinin selitys otettiin Ranskassa vastaan suurella innostuksella, tietenkään ei yksimielisesti. Ranskassa on ensiksikin — hitleriläisiä, sitten uus-fasisteja, on trotskilaisiakin — pieni ryhmä pimeitä aineksia. Vihdoin on Doriotkin.

Äskettäin Doriot antoi haastattelun suurille porvarilehdille. Minä haluaisin tutustuttaa teidät lähemmin tämän haastattelun sisältöön. Doriot hyökkää kansanrintamapolitiikkaa vastaan, väittäen sen olevan muka alistetun Neuvostoliiton politiikan alaiseksi. Hän vaatii, että kansanrintamapolitiikan sijasta otettaisiin lähentymispolitiikka Saksan kanssa ”sellaisena kuin se on”, s.o. Hitlerin kanssa.

Haastattelussa, joka on julkaistu ”Petit Journalissa” heinäkuun 13 p:nä, Doriot sanoo kirjaimellisesti seuraavaa:

”Ei ole sallittavaa, että suuren ranskalaisen puolueen politiikka olisi alistettu minkään vieraan maan poliittisten tarpeiden alaiseksi (”vieraalla maalla” hän tarkoittaa SSSR:ää — M. C.). Minä pelkään tällaista liittoa Venäjän kanssa sentähden, että luulen, että Venäjä on kiinnostettu tai katsoo olevansa kiinnostettu sodasta, mutta me haluamme rauhaa. Ja rauha on saavutettava kaikkein loogillisinta tietä: ranskalais-saksalaisen lähentymisen kautta. Kas siinä politiikka, joka vastaa joukkojen etuja.”

Ja lopuksi hän sanoo:

”Kansanrintamasta on poistettava Venäjän vaikutus, jotta Ranskan tarpeet määrittelisivät sen toiminnan.”

Minun ei tarvitse sanoa, että Ranskan proletaarit eivät usko ainoatakaan Doriotin sanaa. He tietävät, että sellai-

nen väite, että Neuvostoliitto on muka kiinnostettu sodasta, — on inhoittavaa herjausta. He tietävät mainiosti, — ja me päivästä päivään osoitamme sen heille, että SSSR päinvastoin on ainoa valtio, joka pyrkii kaikin keinoin poistamaan sodan. Neuvostoliitto murskasi niiden imperialistien suunnitelmat, jotka halusivat eristää sen. Se on yhteistyössä kaikkien pienten maiden kanssa, joiden riippumattomuus on nykyään vaaran alaisena, ja niiden kanssa, jotka tällä historiallisella ajankohdalla eivät ole kiinnostetut rauhan rikkomisesta. Neuvostoliitto ehdottaa kaikille kansoille hyökkäämättömyys-, rauhantakuu- ja keskinäisen avun sopimusten solmimista sen kanssa. Täytyy olla hävyttömän julkea, kun voi väittää, että Neuvostoliitto muka tahtoo sotaa, pyrkii siihen ja valmistelee sitä.

Ei! Kaikki rehelliset ihmiset tietävät hyvin, että Neuvostoliitto on rauhaa rakastava suurvaltio, koko maapallolla ainoa todella rauhaa rakastava valtio! (Suosionosoituksia.)

Kas toverit, sellaiseen kuiluun Doriot on luisunut. Sinne hänet on vienyt villi viha kommunistista puoluetta kohtaan ja Kommunistista Internationaalea kohtaan, jonka jäsen hän oli vielä äskettäin.

Toverit, tänne ovat kokoontuneet vallankumoukselliset, joilla on vahva sydän ja selvä järki. Monet teistä, jotka istutte NKP(b):n edustajiston penkeillä, olette osallistuneet kaikkien aikojen suurimpaan vallankumoukseen ja olette kyenneet viemään sen voittoon. Toiset teidän keskuudessanne, kiinalaiset toverit, joita minä tervehdin tulisesti, ovat yli seitsemän vuotta taistelleet sankarillisesti ase kädessä vapauttaakseen maansa ja pystyttääkseen työätekevien vallan. Kiinan neuvostojen alueella on jo kymmeniä miljoonia talonpoikia ja työläisiä. Muut täällä edustetut puolueet merkitsevät tuhansia, vallankumouksessa kaatuneita, jaloja sotureita. Ja maailmassa ei ole korkeampaa vallankumouksellista laitosta kuin tämä kon-

gressi, joka on kokoontunut maailman vallankumouksen pääkaupunkiin.

Meidän Kommunistinen Internationaalemme on valmis ottamaan alotteen kaikkiin esiintymisiin ja toimenpiteisiin, jotka edistävät rauhan pidentämistä imperialistisen rosvo-kiihkon vallitessa.

Mutta me emme saa olla sokeita ja kuuroja niihin tapahtumiin nähden, jotka kehittyvät ympärillämme.

Ei ole epäilemistä siitä, että puolustaessamme rauhaa ja puolustaessamme Neuvostoliittoa me luotamme ainoastaan kansoihin eikä porvariston hallituksiin, olkoot ne minkälaisia tahansa. Mutta meidän velvollisuutemme on käyttää mahdollisimman paljon riistettyjen hyväksi kapitalistisen järjestelmän ristiriitoja ja sitä raatelevaa sen etujen sisäistä yhteentörmäystä.

Me tiedämme, että kapitalismille on ominaista sodan sytyttäminen. Ja meidän on yhdistettävä tätä järjestelmää vastaan kaikki ne, jotka vihaavat sotaa, olkoot ne keitä tahansa. Me tiedämme, minne loppujen lopuksi johtaa kaikkien näiden pyrkimysten yhdistyminen kansanrintamassa, jonka maailman proletariaatin etujoukko on pannut alulle ja jota se johtaa. Toverit! Mätänevä imperialismi ei ole koskaan vielä niin uhannut Neuvostoliittoa niinkuin nyt. Mutta me toteamme, että kommunisti-proletaarit, sosialistit ja monet niistä, jotka vielä ovat porvarillisen demokratian kannattajia, että suuret tiedemiehet ja parhaimmat henkisen työn tekijät, parhaimmat taidetyöntekijät kääntävät selkänsä imperialismille ja kääntyvät kaikkien maiden työtätekevien sosialistisen isänmaan puoleen.

Kaikki ajattelevat ihmiset käsittävät, että ellei olisi Neuvostoliittoa, niin koko maailma olisi vajonnut pimeyteen. Kaikki käsittävät, että Maailman Neuvostoliitto on ainoa pelastus ihmiskunnan sivistykselle. Tämän vuoksi koko maailman työtätekevät nousevat kapinaan kaikkia yrityksiä vastaan hyökätä Neuvostojen kimppuun. Loka-

kuun ajoista lähtien he ovat moneen kertaan näyttäneet päättäväisyytensä siinä, että he eivät anna kajota SSSR:ään.

Mutta ratkaisevien yhteiskunnallisten ottelujen etapilla, johon me nyt joudumme, on kaikkien käsitettävä, että on välttämätöntä antautua täydellisesti ja kokonaan Neuvostoliiton puolustamisiasialle, pitäen sitä samana kuin on oman itsensä puolustaminen. Lukuisat demokraatit, parhaimmat intelligentit tietävät tämän yhtä hyvin kuin me ja ovat jo tehneet valintansa.

Kommunistien edessä on nyt jättiläistehtävä: juuri heidän tulee valmistautua johtamaan läheisiä taisteluja, Lokakuun taistelujen tapaan. Viedäkseen proletariaatin voittoon he ovat täysin uskollisia omalle Kommunistiselle Internatsionaalelleen. Se on jo tuottanut pelastuksen yhdelle kuudesosalle maapalloa. (Myrskyisiä, kauankestäviä suosionosoituksia. Koko sali lauloi seisoen "Internatsionaalen".)

Отв. редактор Л. Летомяки

Технич. редактор В. Финбер

Кирья № 186

Уполномоч. Главлита АКССР № В-1216

Тираж 4.000

Формат бумаги 82×110

1¼ п.л. Кол. зн. на п.л. 33.400

Заказ № 2534

Гос. Тип. им. Анохина, Петрозаводск, Пушкинская 7

Сдано в набор 17.IX-35

Подписано к печати 25/IX-35.

Hinta —: 25 kop.

**ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО КИРЬЯ
ЦЕТРОЗАВОДСК 1985**